

REDACTIONEEL GEDEELTE

HET BEDENKELIJK WETSONTWERP

Op 17 Januari 1925 verscheen de „Memorie van Antwoord” op het Voorstel tot Wijziging van de Wet van 24 Juni 1876, (zie elders in dit nummer), waarin de Minister overgaat tot wijziging van zijn oorspronkelijk artikel in een *nieuw* „Eenig Artikel”.

De tandheekkundig georiënteerde lezer zal na kennisname hiervan, evenals van de toelichting, tot de overtuiging moeten komen, dat inderdaad, zooals wij in October j.l. schreven, er een „afschuwelijke vergissing” heeft plaats gehad, die men ten departemente getracht heeft zoo goed mogelijk te redresseeren, zonder het Wetsontwerp geheel in te trekken.

Zonder eenig voorbehoud dit pogen erkennende en waardeerende, doet het ons toch leed, dat men niet tot het laatste heeft kunnen besluiten, omdat — hoewel de thans voorgestelde wijziging, van tandheekkundig standpunt bekeken, aanmerkelijk minder onheil zal stichten, dan het oorspronkelijke — ook het nieuwe voorstel elementen bevat, die het onaannemelijk doen zijn in meer dan één opzicht. Het nieuwe artikel luidt als volgt:

„Zij die vóór 10 Juni 1923 de volledige tandprothese als beroep toepasten zonder de bevoegdheid tot uitoefening der tandheekkunst te hebben verkregen en een opleiding hebben genoten, die naar het oordeel van Onzen met de uitvoering van deze Wet belasten Minister waarborgt, dat zij bekwaam zijn voor de toepassing der volledige tandprothese, zijn en blijven bevoegd tot die toepassing.”

„Zij zenden binnen een door ons te bepalen termijn het bewijs van hun vestiging hier te lande vóór 10 Juni 1913 ter viseering aan den met het toezicht op de handhaving van de wettelijke bepalingen betreffende besmettelijke ziekten belasten inspecteur, onder bijvoeging

van zoodanige bescheiden, waaruit blijkt dat zij vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep toepasten.

Zij leggen daarbij over het bewijs hunner opleiding.

Weigert de inspecteur de viseering, dan is er binnen veertien dagen beroep op onzen Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid. Onze voornoemde Minister beslist binnen dertig dagen. Zij, die op een door ons te bepalen dag niet in het bezit zijn van een door den inspecteur gevisieerd bewijs van vestiging, zijn van dien dag af niet bevoegd tot toepassing van de volledige tandprothese."

Met het begrip „bepaalde tandprothese" is dus afgerekend en daarvoor in de plaats is gekomen de „volledige tandprothese". Ook deze term is een vaag begrip en iedere definitie van wat daaronder behoort te worden verstaan ontbreekt! Dit is in de allereerste plaats noodig, wil die bevoegdheid voor den betrokkene, in de toekomst niet aanleiding geven tot vervolging en eventueel veroordeeling.

Uit de toelichting moet worden afgeleid, dat daaronder wordt verstaan het *prepareeren van den mond*, als voorbereiding voor het plaatsen van de prothese. Maar dan staat tevens onherroepelijk vast, dat het „zijn en blijven bevoegd" een zeer besliste onjuistheid is, die men toch niet in een Wet kan vastleggen. In plaats daarvan zou men voor de enkelingen, die hiermede bevoorrecht zouden worden, een *nieuwe* bevoegdheid moeten creëren, hetgeen niet ligt in de bedoeling van deze als overgangsbepaling aangekondigde wijziging en evenmin in die van den Minister, naar blijkt uit zijn toelichting.

En zelfs indien men tot het geven van die bevoegdheid zou willen overgaan, zouden de betrokkenen niet voldoende zijn geholpen, omdat zij niet alleen de „volledige tandprothese", maar wel de „volledige tandheelkunde" hebben uitgeoefend!

Wil men hen „van wie geen gevaar dreigt" (zie toelichting) helpen, dan zal men hun *volledige* bevoegdheid moeten geven. In alle andere gevallen zullen zij, voortdurend kans loopen, tóch met den strafrechter in aanraking te komen!

Vervolgens rijzen de vragen: Waaruit blijkt of is gebleken, dat er van de enkelen die de Minister thans op het oog heeft, geen gevaar dreigt en waarin bestaat „de genoten opleiding,

die waarborgt, dat zij bekwaam zijn voor de toepassing der volledige tandprothese”?

Waar het „bewijs der opleiding” moet worden overgelegd, is het duidelijk dat hiermede het een of andere diploma bedoeld wordt.

Maar is het dan niet zéér gewenscht dat die diploma's met name worden genoemd? En dan willen wij bekennen erg nieuwsgierig te zijn, welke er dan te voorschijn zullen komen. Want ons is *geen enkel* diploma bekend van binnen- of buitenlandschen oorsprong, dat waarborgt dat de houder speciaal bekwaamd is, voor de toepassing der volledige tandprothese.

Voorzover ons bekend, bestaan er naast het artsen en tandartsdiploma geen andere behalve die welke *een tweederangs bevoegdheid geven over de geheele linie*, vaak nog met uitzondering van chirurgische bevoegdheid, d. i. de extractie, die men hiér vermoedelijk wèl zou willen geven.

Wij hopen dat op deze vragen alsnog duidelijke antwoorden zullen komen.

Ten slotte nog iets over de praemisse waarop dit ontwerp zegt te steunen en dat wel geheel op juridisch terrein ligt, maar niettemin principieel zóó belangrijk is voor de bestrijding der kwakzalverij in het algemeen, dat wij niet kunnen nalaten oók dáár de aandacht nog eens op te vestigen.

In de toelichting lezen wij:

„Er had zich een zeker gewoonterecht gevormd. Dat had gekeerd kunnen worden, wanneer onder de werking van de Wet van 1876 een beslissing van den Hoogen Raad was uitgelokt en indien deze ten ongunste van de tandtechnici was uitgevallen, de overtreders niet ongemoeid waren gelaten. Nu dit niet is geschied, heeft er zich een praktijk ontwikkeld, die sterke billijkheidsgronden oplevert vóór het wetsontwerp.”

Men zal zonder meer de ernst van de consequenties van dit betoog inzien. Wanneer — volgens deze redeneering — de Wet dus maar slap wordt toegepast, bijv. omdat de Rechterlijke macht niet wenscht te vervolgen, althans zeer lauw is in die vervolging — hetgeen de ervaring leert dat bij de bestrij-

ding der kwakzalverij over de geheele linie het geval is — dan ontstaat er een gewoonterecht dat „sterke billijkheidsgronden” oplevert voor het toekennen van eenigerlei bevoegdheid!

Van deskundige zijde werd ons verzekerd, dat dit — gelukigerwijze — een juridische ketterij van de ergste soort is, zoodat wij mogen verwachten dat ook op dezen grond dit, uit misverstand geboren ontwerp het Staatsblad *niet* zal bereiken.

Wij willen deze beschouwing niet eindigen, zonder er onze vreugde over uit te spreken, dat de Minister in zijn Memorie van Antwoord op zoo ondubbelzinnige wijze heeft doen blijken, dat er niet aan gedacht kan worden een diploma voor tandtechnici in het leven te roepen.

Daarmede is een dienst bewezen aan de tandheelkunde, aan de tandartsen èn aan de tandtechnici.

Wanneer de laatsten daardoor afstand zullen moeten doen van gevaarlijke illusies, dan is daarmede tevens de weg gebaad voor een samenwerking van tandartsen en tandtechnici, in dien zin dat hunne tandtechnische opleiding en positie geregeld zullen kunnen worden op een wijze die hen méér ten goede zal komen, dan met een twijfelachtige bevoegdheid en nog twijfelachtiger bekwaamheid ooit het geval zou zijn geweest.

N.